

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3592/2019
25.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Новак Филиповић, адвокат из ..., ради утврђења права својине по основу стицања у брачној заједници, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 534/2018 од 02.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 534/2018 од 02.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5488/17 од 17.10.2017. године, која је исправљена решењем истог суда од 07.12.2017. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилца сувласник по основу стицања у браку са 1/8 удела на стану трособном, површине 80 м² на првом нивоу поткровља зграде број .. у ул. ... у ...у, у згради уписаној у листу непокретности .. К.О. ..., на катастарској парцели .., што је тужени дужан да призна и трпи да се тужилца на основу те пресуде, када се стекну услови за то, упише као сувласник у јавном регистру непокретности. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се утврди да је она сувласник наведене непокретности са уделом од још ¼ дела. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 534/2018 од 02.04.2019. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П 5488/17 од 17.10.2017. године, исправљена решењем истог суда од 07.12.2017. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилца сувласник по основу стицања у браку 3/8 предметног стана, те да је тужени дужан да трпи да тужилца ово своје право упише у јавном регистру непокретности на основу ове пресуде када се за то стекну услови. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци

на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 505.600,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема одлуке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном у другостепеном поступку, парничне странке су закључиле брак ...2003. године током којег је рођено њихово двоје деце, ћерка ВВ и син ГГ. Тужила је архитектонски техничар, запослена у ... и у време градње спорног стана остваривала је месечну зараду у висини од око 40.000,00 динара. Тужила је од своје зараде плаћала закупнину за стан у ком су живели и рачуне за стан, а имала је и финансијску подршку својих родитеља у погледу набавке хране, гардеробе, играчака за децу. Тужила је водила и комплетну бригу о деци, као и све домаћинске послове попут набављања и припремања хране, одржавања хигијене стана и сл. Тужени је ... који је у време изградње стана остваривао зараду од око 40.000,00 динара. Парничне странке су 2010. године одлучиле да изграде стан у поткровљу изнад стана родитеља туженог и искористе право на доградњу. Стан је грађен у две фазе и то током пролећа и лета 2011. године када су изведени и завршени груби грађевински радови, стављена ПВЦ столарија и стан је био затворен, који радови су коштали око 20.000 евра, с тим да је у изградњу унет износ од 12.000 евра које је тужила добила на поклон од свог оца, док је остатак новца дао тужени. Унутрашњи радови обављени су током 2012. године, када се и тужила лично ангажовала у њима јер је то била њена струка. 2012. године са штедних књижица деце парничних странака подигнути су целокупни износи које је уплатила мајка туженог и то 05.11.2012. године износ од 2.193,50 евра и 04.12.2012. године износ од 3.485,74 евра и тај новац је употребљен за опремање дечије собе и уградњу кухиње. За изградњу предметног стана је потрошено укупно око 45.000 евра. Парничне странке су се са децом уселиле у предметни стан почетком децембра 2012. године. Због лоших односа између парничних странака који су били праћени и физичким насиљем од стране туженог према тужили, крајем септембра 2013. године тужила је одлучила да прекине заједницу живота са туженим, те се прво преселила у дечију собу и престала да кува, пегла, пере за туженог, да би се

са децом из стана иселила ...2014. године. Брак странака разведен је ...2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да предметни стан представља заједничку имовину странака, те да тужени није доказао да је предметни стан његова посебна имовина у смислу члана 168. Породичног закона, нити да је у његовом стицању учествовао приходима од своје посебне имовине у смислу члана 180. став 5. истог закона, већ да је установљена законска претпоставка да су сувласнички удели парничних странака као супружника једнаки, због чега је, будући да је раније донетом правноснажном пресудом већ утврђен тужиљин сувласнички удео од 1/8 предметног стана, усвојио тужбени захтев тужиље и утврдио да је тужиља сувласник са још 3/8 на предметном стану.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да су предметни стан парничне странке заједнички стекле својим радом у току трајања заједнице живота у браку, и да су њихови удели у тој заједничкој имовини једнаки, те да је правилном применом материјалног права другостепени суд усвојио тужбени захтев тужиље.

Наводима туженог изнетим у ревизији се у суштини оспорава оцена доказа и примена правила о терету доказивања од стране другостепеног суда, који наводи су неосновани. По оцени овог суда, другостепени суд је правилном применом одредбе члана 8. ЗПП пресуду донео по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио које ће чињенице да узме као доказане, те правилно применио и правила о терету доказивања, у смислу одредаба чланова 228.-231. ЗПП.

С тим у вези, неосновано је указивање туженог да је тужиља признала током поступка да је туженом отац поклонио износ од 15.000 евра за изградњу предметног стана, будући да и по налажењу овог суда, чињеница да тужиља није оспорила да постоји могућност да је то тачно, се не може се сматрати изричитим признањем те чињенице, те да она као таква не подлеже доказивању. Притом, чак и да јесте тужени у изградњу стана уложио износ од 15.000 евра које му је отац претходно поклонио, у конкретној ситуацији када је међу странкама неспорно да је за изградњу стана потрошен износ од 45.000 евра, да је отац тужиље дао износ од 12.000 евра у сврху изградње тог стана, а да је тужиља била лично ангажована у другој фази изградње стана, с обзиром на своју професију, те да се све време бринула о заједничкој деци, као и о хигијени стана у ком су приватно живели, и да је она лично плаћала закупнину за тај стан и трошкове режија годинама, а да позајмице које ради изградње стана је преузео један супружник, имају законску обавезу да врате оба супружника, по схватању овог суда не би био довољан да

доведе до закључка да је тужени због тог износа стекао већи удео у заједничкој имовини у односу на тужиљу.

Правилна је одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић